

Hoe houtvester Meijerink "zijn" landgoederen verloor

H. van den Bosch

Toen Ir. Meijerink in 1947 als houtvester bij de Heidemij in dienst kwam, was de bosbouw nog kerngezond. Aan een perceel bos kon worden verdiend en dat was voor veel boseigenaren aanleiding om voor een deskundig beheer te kiezen.

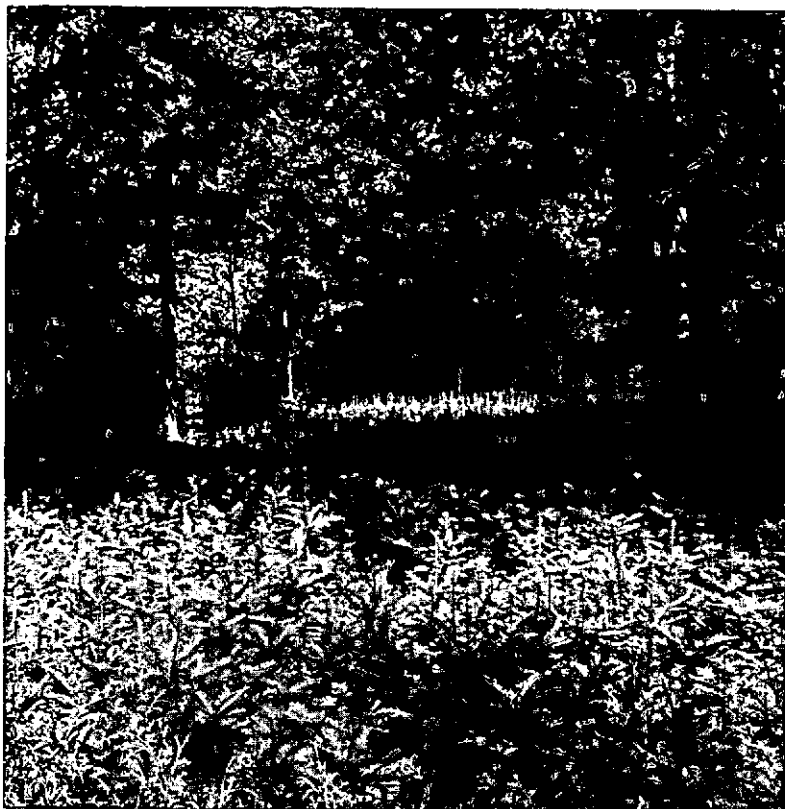
Nog geen kwart eeuw later raakte de bosbouw in een diep dal. Een gevolg was dat het beroep van houtvester werd uitgehold. Voor houtvester Meijerink was dit aanleiding om zijn ontslag in te dienen. Een persoonlijk getint stukje geschiedenis van de Heidemij...

"Een gouden tijd", zo omschrijft Ir. Meijerink de eerste jaren van zijn dienstverband bij de Heidemij. "Alles was positief. Er was veel vraag naar mijnhout, de lonen en de grondprijzen waren laag en de bosbouw was rendabel.

Ir. E. Meijerink.

Ik kan me nog herinneren dat een bosbezitter naar me toe kwam en zei: Kerel, houd toch eens op met dat gekap. Ik weet niet hoe ik de winst op mijn bosbezit moet beleggen."

In 1958 legde men deze tijdelijke kweekbedden aan.

Een eeuw Heidemij

Dit jaar bestaat de Heidemij een eeuw. Een jubileum om bij stil te staan, want in de afgelopen honderd jaar heeft het bedrijf een kwart van Nederland "op de schop gehad". Wat nauwkeuriger geformuleerd: een kwart van Nederlands fysieke uiterlijk heeft vorm gekregen door medewerkers van de Heidemij.

Tussen 1888 en 1950 was de bosbouw één van de voornaamste pijlers waarop de Heidemij rustte. Daarna sloeg het bedrijf, gedwongen door maatschappelijke veranderingen, nieuwe wegen in. Nu is de bosbouw nog maar een klein onderdeel van het activiteitenpakket. Hoe kon het aandeel van de bosbouw zo drastisch teruglopen en zal deze trend zich in de toekomst voortzetten?

Als Meierink herinneringen ophaalt aan de gouden tijden van weleer, is zijn woordenstroom nauwelijks te stoppen. Met een groot gevoel voor humor vertelt hij over het soms wat eigenaardige gedrag van zijn opdrachtgevers, over de gigantische winsten die werden gemaakt en over zijn liefde voor het bosbouwvak.

Pijnlijke verliezen

"In de zestiger jaren werd het langzaam maar zeker anders", vervolgt Meijerink op een wat meer ingehouden toon. "Door de mijnsluitingen nam de vraag naar hout af en bovendien rezen de lonen en de grondprijzen de pan uit. Het werd steeds moeilijker om bos rendabel te exploiteren. Een gevolg was dat bosbezitters op het beheer gingen bezuinigen en daardoor werd mijn functie uitgehouden. De financiële middelen om een perceel bos deskundig te laten beheren ontbraken domweg."

"Maar het ergste vond ik nog dat veel particuliere bouseigenaren gedwongen waren om hun bezit aan na-

tuurbeschermingsorganisaties te verkopen. Daar had ik vreselijk de pest aan. Stel je eens voor, jarenlang heb je een landgoed helpen beheren en dan ben je het opeens kwijt."

De heer Meijerink zwijgt even en kijkt z'n echtgenote vragend aan. "Ach, laat ik u dat verhaal ook maar vertellen..."

"Het landgoed "Het Wolfsveld" bij Ommen maakte deel uit van mijn houtvesterij. Ik had er een speciale band mee, want mijn vader beheerde het al in 1923. Toen de eigenaar in 1961 besloot om het te verkopen, was ik doodsbang om "Het Wolfsveld" te verliezen. Ik ben op zoek gegaan naar een koper die bereid was om het beheer in handen van de Heidemij te laten. Dat is helaas niet gelukt."

"Met de rentmeester die "Het Wolfsveld" beheerde, heb ik vaak over het dreigende verlies gepraat. Ook hij zat er vreselijk mee. Zo erg zelfs, dat hij zich door zijn sentimenten liet leiden. Toen het landgoed in het openbaar werd verkocht, bracht hij namens de Heidemij, hoewel het bedrijf geen toestemming had gegeven, een bod uit. We zijn aan dat bod blijven hangen."

"U zult begrijpen dat ik van de directie ongenadig op mijn donder heb gehad, maar aan de andere kant was er ook wel begrip voor de onbezonnen daad. Er werd gezegd: Doe zoiets nooit weer, maar blijf wel met dezelfde liefde en inzet werken."

De heer Meijerink en zijn rentmeesters hebben nooit meer een landgoed gekocht, hoewel daar in de loop van de zestiger jaren steeds vaker gelegenheid toe was. De bosbouw raakte steeds dieper in het dal, waardoor veel landgoederen werden verkocht aan natuurbeschermingsorganisaties. Bovendien werd er door particulieren steeds minder geld besteed aan het bosonderhoud. Deze aderslatingen deden de heer Meijerink in 1972 besluiten om zijn ontslag in te dienen. Als houtvester kon hij geen vorm meer geven aan zijn liefde voor de bosbouw. In de jaren daarna is hem dat wel gelukt als docent aan de Bosbouw en Cultuurtechnische School in Arnhem.